

Η “Φωνή Κυρίου” της 6ης Σεπτεμβρίου 2020

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΕΤΟΣ 68ον

6 Σεπτεμβρίου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 36 (3510)

Ο ΘΕΟΣ, Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΔΩ τη «Φωνή Κυρίου» της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος της 6ης Σεπτεμβρίου 2020 - ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ - όπως αυτή διεμοιράσθη σε όλους τους ιερούς ναούς της ελληνικής επικράτειας, αλλά και του εξωτερικού.

ΕΤΟΣ 68ον

6 Σεπτεμβρίου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 36 (3510)

Ο ΘΕΟΣ, Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ

Μία από τις πιο συγκλονιστικές παραβολές για τον κόσμο και τον άνθρωπο είναι αυτή των κακών γεωργών. Λίγο πριν το πάθος του ο Χριστός περιγράφει ποιός είναι ο Θεός, ποιός ο άνθρωπος και ποιός ο κόσμος. Χρησιμοποιεί, όπως τό συνηθίζει, μία εικόνα από τη ζωή των ανθρώπων, και συγκεκριμένα από την αμπελουργία.

Ὁ οἰκοδεσπότης Πατέρας

Ὁ Θεός χαρακτηρίζεται ὡς «οἰκοδεσπότης». Μὲ μιά σειρά ἀπὸ ρήματα, πού μαρτυροῦν λόγο καὶ ἐνέργεια, ἀποκαλύπτεται ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο μᾶς φανερώνεται. «Φύτεψε ἓνα ἀμπέλι, τό περιέφραξε, ἔσκαψε σ' αὐτό πατητήρι, ἔχτισε πύργο, τό παραχώρησε σέ γεωργούς καὶ ἔφυγε γιὰ ἄλλον τόπο» (Ματθ. 21,33). Ὁ κόσμος εἶναι ἀμπελώνας πού φυτεύτηκε ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ ἀμπελώνας παράγει σταφύλια, τὰ ὁποῖα τρέφουν καὶ εὐφραίνουν μὲ τό κρασί τὸν ἄνθρωπο. Τὰ σταφύλια ἔχουν μία ξεχωριστή ὁμορφιά. Μαρτυροῦν ἀφθονία καὶ λιτότητα. Ἀφθονία μὲ τὴ γεμάτη ὄψη καὶ ὁμορφιά πού ἔχουν πάνω στό κλῆμα. Λιτότητα μὲ τοὺς μικροὺς καρπούς, πού γλυκαίνουν καὶ χορταίνουν, ἀλλὰ δέν χρειάζεται νά φάει κανεὶς πολὺ ἀπ' αὐτούς.

Ἡ χαρά καὶ ἡ ἀσφάλεια στὴν Ἐκκλησία

Ὁ Θεός ἔβαλε ὅρια στὸν κόσμο, περιφράσσοντάς τον. Τὰ πάντα εἶναι δικά μας, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ κάτι πού δέν μᾶς ἀνήκει. Αὐτό εἶναι ἡ δυνατότητα νά γίνουμε κατὰ χάριν θεοὶ ἀπὸ μόνοι μας. Ἡ θέωση ἔρχεται ἐντὸς τοῦ ἀμπελώνας, μέσα ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ τὸν Θεό. Γιατί ὁ ἀμπελώνας δέν εἶναι μόνο ὑλικός. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία, δηλαδή ὁ κόσμος στὸν ὁποῖο ἡ σχέση μὲ τὸν Θεό δίνει τό νόημα τῆς ζωῆς. Ἄν βγοῦμε ἀπὸ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. κα' 33-42)

Ἡ παραβολή τοῦ ἀμπελιοῦ

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὃστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε, καὶ ὥρυξεν ἐν αὐτῷ ληνόν, καὶ ὠκοδόμησε πύργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησεν. Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωργοὺς λαβεῖν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ. Καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ, ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δὲ ἀπέκτειναν, ὃν δὲ ἐλιθοβόλησαν. Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων, καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως. Ὑστερον δὲ ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, λέγων· Ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου. Οἱ δὲ γεωργοί, ἰδόντες τὸν υἱὸν εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτὸν καὶ κατάσχωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ. Καὶ λαβόντες αὐτόν, ἐξέβαλον ἐξω τοῦ ἀμπελῶνος καὶ ἀπέκτειναν. Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Λέγουσιν αὐτῷ· Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρποὺς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς γραφαῖς· «Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν;».

τά ὅρια τοῦ ἀμπελῶνα, τότε ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τῆ χαρὰ καὶ τὴν ἀσφάλεια πού ὁ Θεός μᾶς παρέχει. Ἡ ἀπομάκρυνση εἶναι ἡ ἁμαρτία. Κάθε τί πού εἶναι ἐκτός τῶν ὁρίων τοῦ ἀμπελῶνος μπορεῖ νά μᾶς κάνει νά αἰσθανθοῦμε προσωρινά ἐλεύθεροι, ἀλλά μᾶς παραδίδει στό κακό καὶ τὴν ἁμαρτία.

Ὁ Θεός ὅμως ἔσκαψε καὶ πατητήρι. Μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νά χαροῦμε. Εὐλόγησε τὴ ζωὴ καὶ τοὺς καρπούς της. Τὴν ἀγάπη, τὴ συνάντηση τῶν τρυγητάδων πού φέρνουν τὸν καρπὸ τοῦ ἀμπελῶνος, γιὰ νά τὸν πατήσουν στό πατητήρι, νά τὸν κάνουν μούστο καὶ κρασί. Ὁ μούστος παράγει προϊόντα πού τρέφουν. Ἄν «βράσει», γίνεται ὁ οἶνος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ζωῆς. Δέν πατᾶ μόνο ἓνας τὰ σταφύλια, ἀλλά πολλοί. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νά χαροῦμε μαζί μέ τοὺς ἄλλους, στήν ἔνωση καὶ τὸν χορὸ τῆς ἀγάπης, ὅπως γινόταν παλαιότερα πού ὁ τρύγος καὶ τὸ πάτημα τῶν σταφυλιῶν ἦταν γιορτὴ μέ τὴ συμμετοχὴ ὅλων.

Ὁ Θεός ὅμως ἔχτισε καὶ πύργο. Ἄφησε δηλαδὴ τόπο καὶ γιὰ νά ἐτοιμασθεῖ τό κρασί στά ὑπόγειά του, ἀλλά καὶ νά μποροῦν ὅσοι ζοῦνε στὸν ἀμπελῶνα νά κατοικοῦν καὶ νά χαίρονται. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ πύργος

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπε ὁ Κύριος τὴν παραβολὴ αὐτή· Ὑπῆρχε κάποτε ἓνας οἰκοδεσπότης, ὁ ὅποιος ἐφύτευε ἓνα ἀμπέλι, ἔβαλε γύρω του ἓνα φράχτη, ἔσκαψε εἰς αὐτό ἓνα πατητήρι καὶ ἔκτισε ἓνα πύργον. Ὑστερα τὸ ἐνοίκιασε εἰς γεωργούς καὶ ἔφυγε εἰς ξένην χώραν. Ὅταν δὲ ἐπλησίασε ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἔστειλε τοὺς δούλους του πρὸς τοὺς γεωργούς διὰ νὰ πάρουν τοὺς καρπούς του. Ἀλλ' οἱ γεωργοί, ἀφοῦ συνέλαβαν τοὺς δούλους του, ἓναν ἔδειραν, ἄλλον ἐσκότωσαν, ἄλλον ἐλιθοβόλησαν. Πάλιν ἔστειλε ἄλλους δούλους περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς πρῶτους καὶ ἔκαναν εἰς αὐτούς τὰ ἴδια. Τελευταῖον δὲ ἔστειλε πρὸς αὐτούς τὸν υἱόν του καὶ εἶπε, «Θά ἐντραποῦν τὸν υἱόν μου». Οἱ γεωργοὶ ὅμως, ὅταν εἶδαν τὸν υἱόν, εἶπαν ἀναμεταξύ τους, «Αὐτός εἶναι ὁ κληρονόμος. Ἐμπρός, ἅς τὸν σκοτώσωμεν καὶ ἅς πάρωμεν τὴν κληρονομίαν του», καὶ ἀφοῦ τὸν συνέλαβαν, τὸν ὠδήγησαν ἔξω ἀπὸ τοῦ ἀμπέλι καὶ τὸν ἐσκότωσαν. Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀμπελιοῦ, τί θὰ κάνῃ εἰς τοὺς γεωργούς ἐκείνους; Λέγους εἰς αὐτόν, «Θά τοὺς ἐξολοθρεύσῃ μέ τὸν χειρότερον τρόπον καὶ τὸ ἀμπέλι θὰ τὸ παραδώσῃ εἰς ἄλλους γεωργούς, οἱ ὅποιοι θὰ τοῦ παραδώσουν τοὺς καρπούς εἰς τὸν καιρὸν τους». Λέγει εἰς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς, «Ποτέ δὲν ἐδιαβάσατε εἰς τὰς γραφάς, ὅτι ὁ λίθος ποῦ ἀπέρριψαν οἱ οἰκοδόμοι, ἔγινε ἀκρογωνιαίος λίθος· ἀπὸ τὸν Κύριον ἔγινε αὐτό, καὶ φαίνεται θαυμαστόν εἰς τὰ μάτια μας;».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

τῆς πρόνοιας τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν κόσμον. Καὶ αὐτός ὁ πύργος μᾶς κάνει νὰ παλεύουμε καὶ γιὰ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον καὶ γιὰ τὸν ἄρτον τῆς ἀληθινῆς ζωῆς μέ ἐπίγνωση ὅτι ὅλα ἀνήκουν στὸν Θεό.

Πρόσκληση ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης

Ὁ Θεὸς ὅμως παραχωρεῖ τὸν ἀμπελώνα καὶ τὰ πάντα σ' αὐτόν στοὺς γεωργούς, στοὺς ἀνθρώπους, σ' ἐμᾶς δηλαδή. Ὁ ἴδιος φεύγει. Μᾶς ἐμπιστεύεται τὸν κόσμον καὶ μᾶς δίνει τὴν ἐλευθερίαν νὰ παλέψουμε σ' αὐτόν. Νὰ χαροῦμε. Νὰ καρπωθοῦμε τὰ ἀγαθὰ του, ἀλλὰ καὶ μέ ἀγάπην νὰ μοιραστοῦμε μέ τοὺς συνανθρώπους μας ὅ,τι μᾶς δόθηκε. Ὁ Θεὸς στέλνει στὸν κόσμον ἐκείνους ποὺ μᾶς ὑπενθυμίζουν ὅτι ὑπάρχει πάντοτε ἓνα μερίδιο ποῦ ἀνήκει σ' Ἐκεῖνον. Αὐτό εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἡ εὐγνωμοσύνη. Τὸ «εὐχαριστῶ» γιὰ ὅσα μᾶς ἔδωσε καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἡ εὐλογία νὰ μοιραζόμαστε τὰ χαρίσματα τῆς ἀγάπης του ποὺ μᾶς δόθηκαν, εἴτε αὐτὰ εἶναι ὑλικά εἴτε πνευματικά ἀγαθὰ. Ἐτσι ἐπιστρέφουμε στὸν Θεὸ τὸ μερίδιό του ποὺ εἶναι νὰ τοῦ μοιάσουμε, δίνοντας στοὺς ἄλλους.

Κάποιοι ὅμως ἀπὸ μᾶς μοιάζουμε μέ τοὺς κακοὺς γεωργούς. Ἀψηφοῦμε τὸν Θεὸ γιατί δὲν τὸν βλέπουμε μέ τὰ σωματικά μας μάτια. Γιατί

6 Σεπτεμβρίου 2020: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ανάμνησις τοῦ ἐν Χώναις θαύματος τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Καλοδόκτης μάρτυρος.
Ἦχος: δ' – Ἑωθινόν: Β' – Ἀπόστολος: Α' Κορ. ιστ' 13-24 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. κα' 33-42.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 13 Σεπτεμβρίου, πρό τῆς Ὑψώσεως.
Ἀπόστολος: Γαλ. στ' 11-18 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. γ' 13-17.

ἔχουμε τόση ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό μας καὶ τό λογικό μας, τὰ ὄπλα καὶ τίς δυνάμεις μας, πού νομίζουμε ὅτι μπορούμε νά τὸν περιφρονούμε καὶ νά θανατώνουμε ὅσους μᾶς ζητοῦν τό μερίδιο τοῦ Θεοῦ. Νά ἀρνούμαστε τὴν ἀγάπη καὶ νά προτάσσουμε τὴν αὐτάρκεια. Νά ἀρνούμαστε τὴν εὐχαριστία καὶ νά προτάσσουμε τό δίκιο μας. Νά σκεφτόμαστε ὅτι ὁ Θεός δέν θά ἀσχοληθεῖ ἄλλο μαζί μας. Κι ἐνῶ ἐκεῖνος ἐπιμένει, στέλνοντας τὸν Υἱό του, τὸν Χριστό μας, ἐμεῖς ἐπιμένουμε νά κρατᾶτε τὸν κόσμο ἐγκεντρικά γιὰ ἐμᾶς. Καὶ βγάζουμε τὸν Χριστό «ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος», ἔξω ἀπὸ τὴ ζωὴ μας, γιὰ νά τὸν σκοτώσουμε, νά ποῦμε ὅτι δέν ὑπάρχει γιὰ ἐμᾶς, ὥστε νά θεωροῦμε ὅτι τὰ πάντα μᾶς ἀνήκουν.

Ὁ Θεός θά ἐπανεέλθει. Τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μας θά γίνεи καὶ ἡ κρίσις μας. Καὶ τότε ὁ κόσμος θά δοθεῖ σέ ἄλλους, πού θά ξέρουν ὅτι ἡ νοικοκυροσύνη, ἡ δημιουργικότητα, ἡ πρόνοια, τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεία Οἰκονομία ἔχει ὡς βάση τῆς τὴν ἀγάπη. Μόνο πού μαζί μέ τὴν ἀγάπη συν-ὑπάρχει ἡ δικαιοσύνη. Διότι κι αὐτὴ ἀναδεικνύει τὴν ἀλήθεια. Καὶ ἡ μόνη ἀλήθεια εἶναι ὁ Θεός.

Ἄς ξαναβροῦμε στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας τό νόημα καὶ τῆς δικῆς μας ζωῆς, ἐναντι τοῦ Θεοῦ, ἐναντι τοῦ πλησίον, ἐναντι τοῦ ἑαυτοῦ μας!

π. Θ. Μ.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΧΑΡΙΣΤΕ ΣΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr